

Brobygging mellom sannhet og løgn

Av Jon Kvalbein, Dagen 1. oktober, 2007.

Ytringsfriheten inkluderer frihet til å utbre sin egen forvirring. Kirkerådets formann Nils-Tore Andersen (NTA) har gjort sjelden stor bruk av denne friheten, senest i Dagen (25/9). Hans gjentatte forsøk på å forklare Kirkerådets vedtak, gir lite håp om at han kommer til å forstå det. Jeg vil avgrense meg til noen kommentarer.

NTA gjentar at vedtaket bygger på respekt for Bibelen som den høyeste autoritet i lærespørsmål. Men alle kan lese at Bibelen med tydelige ord forkaster homofilt samliv som en synd som står under Guds dom og setter mennesker utenfor Guds rike (eks. Rom 1, 1 Kor 6:9f). Når bispekollegiet deler seg og sier ja og nei til homofilt samliv, kan ikke begge syn være i samsvar med Bibelen. Når Kirkerådets vedtak åpner for motstridende lære i ulike bispedømmer, er Skriften satt til side. At NTA ikke forstår dette, får vi bare ta til etterretning.

NTA skriver at "vedtaket gir støtte til de som av læremessige grunner ikke vil ansette homofilt samboende". Det er helt galt. For bibeltro kristne kan ikke godta at motsatte syn begge er bibelske. Det ville være å si at Bibelen er selvmotsigende, eller at Bibelen ikke har noe å si i dette spørsmålet. Kirkerådets vedtak plasserer et bibeltro syn som en midlertidig tillatt og geografisk avgrenset oppfatning i et kirkelig landskap der pluralismen er opphøyet til kirkelig sannhet.

"Dette vedtaket tar det myndige lekfolk på alvor", skriver han. Meningsløst! Det "myndige lekfolk" har vært brukt som betegnelse på dem som ikke har noen myndighet i seg selv, men som med lære og liv vil tale som Guds Ord. Guds folk hører Jesu røst og følger ham. De er sannhetens støtte og grunnvoll. De har ingen autoritet over Ordet.

"Som kirkeledelse må vi i lærespørsmål lytte til biskopene, som har læreansvaret i kirken," skriver NTA. Feil igjen. I utredningen som ledet frem til kirkens lærenemnd (NOU1985:21, "Den norske kirke og læren") kunne vi lese: "I åndelig forstand avgjøres lærespørsmål ved at Skriften vinner fram. Det er altså ikke kirken eller kirkelige møter eller kirkens embete som til sist "avgjør læren". Læren produseres ikke gjennom kirkelige vedtak. Den mottas i den hellige skrift." (s.69)

Kirkens lære fastsettes verken av biskoper, Kirkeråd eller Kirkemøte. Enhver kirkeledelse har bare én overordnet forpliktelse: Lydighet mot Ordet. I Den norske kirkes bekjennelsesskrift Augustana 28 kan vi lese: "Biskopene må ikke skape overleveringer mot evangeliet eller tolke overleveringer mot evangeliet. Når de gjør det, er derfor lydighet forbudt ifølge dette ord (Gal 1:8): "hvis noen lærer et annet evangelium, han være forbannet!"

NTA uttrykker "dyp respekt" for "ærlig søken" og understreker at vi "ser stykkevis og delt". Han anvender de liberale teologenes maktspråk for å sette Bibelens syn til side, og forsikrer at ingen skal få ham til å mene at dette spørsmålet må være kirkesplittende. Hele hans argumentasjon viser at han har forlatt Skriften som autoritet.

I mange sammenhenger er det viktig å være brobygger. Men tro og fornektelse kan ikke forenes. Den som forsøker å bygge bro mellom sannhet og løgn, blir til slutt stående på løgnens side. Mange er dypt fortvilet over at NTA vil ha Kirkemøtet med seg på dette prosjektet.